

POSLANSTVO (MISSIO) V TROJICI
izvor poslanstva Cerkve
(izvleček misli nadškofa Giampietra del Tosa)

Misijonstvo in dovršitev sveta v luči Svete Trojice

Splošno prepričanje je, da je misijonstvo izrazito pastoralna dejavnost Cerkve. Veliko premalo pa se zavedamo povezave misijonske dejavnosti s samim bistvom krščanske vere.

Srčika krščanstva je vera v razodeto Sveto Trojico. Prva Cerkev, ki je res živela misijonsko življenje, je praktično poznala samo trinitarični vidik. Raznoraznih pastoralnih direktiv niso potrebovali, saj je »misijonstvo« – če ga na tem mestu sploh lahko tako opredelimo – za prve kristjane bilo »modus vivendi«. Oznanjanje krščanstva je temeljilo na notranjem življenju Svete Trojice, ko ta svojo notranjost odpre svetu s poslanjem Sina in Svetega Duha.

Trinitarični vidik misijonstva je ponovno prišel v ospredje šele z modernim protestantskim teologom Karlom Barthom. V tem vidiku izvor misijonstva ni človek, niti Cerkev s svojimi smernicami, temveč je Bog sam. Misijonski zagon ima svoj temelj v najglobljih dimenzijah Božje biti oz. v poslanju v svet Sina, ki je izvir, arhetip in vzor vsakršnega misijonstva.

Njegovi misli je kmalu zatem sledil katoliški teolog Hans Urs von Balthasar, katerega celotna kristologija temelji na konceptu poslanstva.

Po njegovem se t.i. »processiones« oz. »notranji Božji odnosi, dinamika«, nadaljuje v »missio ad extra« (navzven). S tem je mišljeno »večno rojevanje« Sina s strani Očeta, ki se nadaljuje v utelešenje – vstajenje, kakor tudi v »izhajanje« Sv. Duha, ki se uresničuje preko svojega izlivanja v svet. Misijonstvo oz. poslanstvo Sina je tako utemeljeno v svoji notranji dinamiki z Očetom.

Trojica tako predstavlja dinamični občestveni temelj Boga samega, ki dovoljuje odprtje »ad intra« in »ad extra«. Poslanstvo Sina razširi v svet to izhajanje »notranje Božje dinamike, notranjega odnosa. Tako pokaže Kristus zastonjsko ljubezen Očeta; omogoča »videti« nevidnega Očeta, odpirajoč tako ljudem dostop v notranje življenje Svete Trojice.

Kristus, poslan od Očeta, je potemtakem prvi in največji misijonar, saj nam je pokazal, kdo Bog je in, v luči tega, tudi, kdo je človek. Samo preko Jezusa Kristusa imamo vpogled v življenje Boga, t.j. v življenje Svete Trojice, ki je življenje L(I)jubezni, v življenje katerega nas je poklical Jezus Kristus in nas preko svoje Cerkve še naprej kliče, in v občestvo, v katerem edinem najde človek svojo izpolnitev.

Znotraj trinitarični izvor misijonstva pa izpostavi še eno temo, ki je danes, po besedah nadškofa del Tosa, pomembna bolj kot kdajkoli poprej. In sicer temo polnosti in univerzalnosti.

Kakor je namreč polnost ene in edine božanskosti sestavljena iz «večnega rojevanja» Sina in izhajanja Svetega Duha, tako utelešenje Sina in izlitje Svetega Duha pripeljeta vse ljudi k polnosti te božanske ljubezni (Jn 10,10b). Zato, v kolikor lahko spoznamo Boga, lahko to zgolj zaradi Kristusovega razodetja in delovanja Svetega Duha v nas. Poslanstvo Sina v človeškem mesu omogoča človeku, da je (u)deležen pri polnosti Božjega življenja. Tako Sin, poslan od Očeta, zahvaljujoč Svetemu Duhu, prikaže navzven enega in trojnega Boga – troedinega – in sicer že od začetkov stvarjenja (Jn 1,1-3).

Jezus Kristus, *Božja modrost – Logos*, v katerem vse najde svoj red – namreč prežema vse, kar obstaja (Jn 1,2-3; Kol 1,17). Ta vesoljna prisotnost Kristusa – t.i. modrost Očeta oz. ustvarjalna srednica – pomeni za nas po eni strani razumnost vsakršne stvari, po drugi strani pa tudi dejstvo, da stvarstvo ni »razumljivo« brez Njega in je od vekomaj določeno odrešenju v Sinovi krvi (Ef 1,7-10). To pomeni tudi, da vse, kar obstaja, kaže na sebi lasten način notranjo logiko, ki hrepeni po Njem, kajti On je polnost. Stvarstvo ima neke vrste »nostalgijo« do tistega, v katerem in za katerega je bilo ustvarjeno. Po besedah apostola Pavla vse stvarstvo najde ključ do razumevanja polnosti svoje uresničitve v Kristusu (Rim 8,19-23).

V skladu z zgoraj omenjeno »vesoljno prisotnostjo Kristusa v vseh stvareh«, krščansko oznanilo ne more biti v nasprotju z naravnimi zakonitostmi, katere so univerzalne, kot take obče veljavne za vse ljudi na svetu (ne glede na okolje, kulturo, vero, ...) in do spoznanj katerih pridemo z znanstvenimi dognanji.

V kontekstu »dovršitve stvarstva« bi zato naravoslovne vede (predvsem fizika) v povezavi s poglobljenim študijem Svete Trojice lahko našle stično točko, v smislu nadgradnje že vzpostavljenega in v preteklosti tako omalovaževanega odnosa med vero in razumom.

Glede na to, da je v tem prispevku glavni poudarek na Kristusovem oznanjevanju odrešenja vseh ljudi, se vede o človeku, npr. antropologija, mogoče zdijo najbolj na mestu.

Sporočilo vere mora zato seveda upoštevati konkretnost človekovega bitja. Osredotočeni na antropološko dimenzijo, moramo gojiti zavest o tem, na katera človeška vprašanja moramo odgovoriti, kje so človeške vrzeli, pomanjkljivosti oz. rane, kar pomeni razumeti to, po čemer človek hrepeni in kaj se pričakuje pod tem, da bo osvobojen in rešen.

Danes pa se pojavlja vprašanje: »Kdo je človek? In zakaj potrebuje evangelij?«

Obujeno izhodišče antropološkega vprašanja, t.j. vrnitev k zdravi antropologiji in teologiji stvarjenja, torej k podobnosti človeka z Bogom in k modrosti v kateri je bilo stvarstvo

ustvarjeno, nam lahko pomaga ponovno odkriti sovpadanje krščanskega sporočila s človeškimi pričakovanji. Od tod tudi izvira večna aktualnost evangelijev.

Človek v svojem bistvu od vedno hrepeni po polnosti s Kristusom in – od prvega greha dalje – po svoji odrešitvi: polnost in odkupitev v Jezusu Kristusu predstavlja središče poslanstva Cerkve. Misijonska dejavnost mora potemtakem sodelovati s tem pogledom na človeka, ki pričakuje, da vsak človek najde svojo polnost v Kristusovem oznanilu.

Pri tem pa se seveda vprašamo: »Od kje pa izvira to pomanjkanje polnosti?«

Pri tem ne moremo mimo vprašanja o izvirnem grehu.

V luči izvirnega greha in trpljenja, ki ga le-ta povzroča, poslanje Kristusa s strani Očeta in poslanstvo Cerkve s strani Kristusa zasije v polni luči. On je prišel, da izbriše človeški greh. In poslanstvo Cerkve sestoji iz oznanila o koncu človeškega trpljenja v zmagi vstalega Kristusa.